

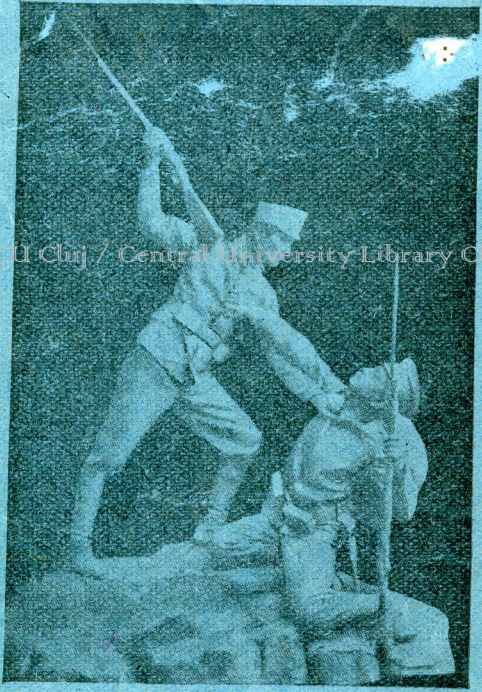
105455

57

CĂRTEA VITEJILOR

CÂNTECE DELA SOLDAȚII NOȘTRI DE PE CÂMPUL DE LUPTĂ
Adunate de Augustin S. Deac tipograf, Gherla-Szamosujvár.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

CARTEA VITEJILOR

CÂNTECE DELA SOLDAȚII NOȘTRI
:-: DE PE CÂMPUL DE LUPTĂ :-:

ADUNATE DE AUG. S. DEAC, TIPOGRAF.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

CU UN TABLOU (CHIP) AL VITEJILOR
NOȘTRI MORȚI PENTRU TRON ȘI PATRIE

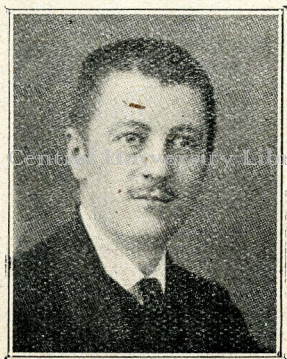

163439

Cereți și răspândiți

„Cartea Vitejilor“,

care se află de vânzare la editorul

AUGUSTIN S. DEAC tipograf

Gherla—Szamosujvár.

Vanzătorilor și Institutelor, cari procură un număr mai însemnat, li-se dă
rabatul cuvenit.

Rugăciune.

O Tatăl nostru, care în ceruri locuești,
De unde cu iubire la fiii Tăi privești
Și-i vezi cum fără milă s'omoară și se frâng,
Iar cei rămași în urmă să vaetă și plâng.

O Doamne, fie-Ți milă azi de poporul Tău
Ce geme și să sbate-n părerile de rău,
Căci Ți-au greșit Părinte, poruncile-Ți călcând,
Iar acum simte greul din mila Ta perzând.

Față cu noi acum fi bun și iertător,
Deși greșit-am Doamne, greșit, adeseori,
Dar azi ne'ntoarcem iară și cerem scutul Tău,
Părinte Prea puternic, al nostru Dumnezeu !

Întoarce-Ți iară mila spre noi cei umiliți,
Și rânduiește pace 'ntre oamenii 'nvrăjbiți,
Și pune, Doamne, capăt cruntului războiu,
Liniștea mult dorită coboar'o între noi,

Pe-ai noștri dragi, ce'n toamnă în tabăr'au plecat
 Să apere cu brațul țara și pe împărat,
 Ș'al lor sânge de atunci mereu, mereu, a curs,
 Noi i-am simțit mirosul și mila ne-a pătruns.

Cerescule părinte, fi-ne îndurător!
 Suntem: soții și mame, și fice, și surori,
 Primește rugăciunea, ascultă-ne pe noi!
 Sfârșește cu războiul, și adu-i iar în'apoi,

Ș'acum scăpăm la Tine, o, mama lui Isus!
 Ce stai întru mărire pe tronul Tău de sus,
 Ca mamă, Tu ferbiște să rogi pe Fiul Tău!
 Să-și verse asupra noastră puternic darul Său.
 Bib. Asoc. Veronica din Sălaj.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Hora rezbelului.

Frunză verde de lăptucă
 Sună trimbița de ducă
 Bate doba 'n depărtare
 Și ne chiamă la hotare.

Hai voinici să mai jucăm
 Și pe urmă să plecăm!

Cântă bine lăutare,
 Să se 'ntindă hora mare,
 Trage 'n coarde cu mânie
 Că pornim la bătălie.

Trageți hora ș'om juca
 Uit'-așa și iar așa.

Frunză verde iarbă mare
 Sai Române la hotare
 Lasă doina și cavalul
 Și-ți închingă armăsarul !
 Sai Române ca un smeu,
 Să te ție Dumnezeu !

Auzi tunul cum vuesește
 Rusul taie și robește
 Leleo muică ce urgie
 Să gătește să ne vie.
 Sai curcane dă cu foc
 Nu lăsa pe Rus de loc.

Măi bădițo Bănățene
 Măi fârtate Ardelene
 Hai la Vistula cea lată
 Să 'nfruntăm moartea turbată
 Și acolo om tot juca
 Uit'-așa și iar așa !

Hai să dăm un iureș mare
 Colo 'n partea despre soare
 Unde e lumea 'ngrozită
 E de Muscan măcelărită.
 Hai să facem pe păgân
 Să cunoască pe Român !

Muscane fiară cumplită
 Țara bine ți-e 'ntărită
 Dar să fie cât de tare
 Să fiți cât năsip în mare
 De Români zău nu scăpați
 Că ei 's șoimi din Carpați !

Moartea lui Gelu.

Răsleț din ostirea bătută,
Fugind pe câmpia tăcută
Căzu de pe cal, de durere,
Pe marginea apei. Și pierе.
Din rană și-ar smulge săgeata
 Si n'are putere.

Pierdut-a, și oaste, și țară.
E noapte 'n văzduhuri; și rară
E sbaterea apei, când valul
Atinge cu aripa-i malul —
Iar Gelu, prin noapte stând singur,
 Vorbește cu calul.

„Vai, murgule, jalea mă curmă!
Mă lupt cu durerea din urmă,
Căci ranele-mi sapă mormântul,
De geaba împrăștii tu vântul
Din coamă, piciorul tău scurmă
 De geaba pământul.

Mă chemi prin nechezuri păgâne
Și par'că zici: „Vino stăpâne!
Vezi, picură ranele tale
Și neguri să 'nalță din vale,
E noapte, și ziua de mâne
 Ne-ajunge pe cale!“

„Trei suliți făcutu-și-au strungă
Prin mine! Mă sbucium pe-o dungă
Și nu-mi mai simt brațul și brâul;
Tu-ți rupi cu picioarele frâul —
Las', murgule, las' să ne-ajungă
 Pe-acea pustiul.

„De-acuma tu... cât va cuprinde
 Mantaua, de-asupra-mi o întinde
 Și-apoi cu picioarele-mi sapă
 Mormântul pe margini de apă,
 Și 'n urmă cu dinți mă prinde
 Și-aruncă-mă 'n groapă.

„Jelească-mă apele Cernii!
 Să-mi bubuie crivățul iernii,
 Ca 'n taberi al cailor tropot;
 Iar veșnicul apelor șopot
 Să-mi pară ca 'n ceasul vecernii,
 O rugă de clopot.

„Și, poate, sosi-va o vreme
 Când muntii vor fierbe, vor geme
 Cu hohote mamele 'n praguri,
 Vor trece bărbații 'n șiraguri
 Când bucium suna-va să cheme
 Pe tineri sub steaguri.

„Iar tu de-i trăi, frățioare,
 Să-mi vezi luptătorii 'n picioare,
 Atunci când sosit va fi ciasul,
 Abate-ți pe-aice tu pasul:
 Nechiază-mi, și-atunci eu din groapă
 Cunoaște-ți-voiu glasul!

„Și-armat voiu ieși eu afară,
 Și veseli vom trece noi iară
 Pin suliți și foc înainte,
 Să ție protivnicii minte
 Că-s vii, când e vorba de țara,
 Și morții 'n morminte!”

El zice, și mâna și-o strânge
 Pe pieptul cel umed de sânge —
 Iar calul stă singur de pază
 Lui Gelu, și trist el așează
 La pieptul stăpânului capul
 Și astfel veghează.

Și-auzi! Ca un vânt ce clătește
 Pădurea, când ploaia sosește,
 Așa din adâncuri de zare
 Un vuiet prin noapte răsare
 Iar vuietul vine, și crește
 Mai iute, mai tare.

Și iată-i din umbrele văii
 Cu scuturi ies repezi flăcăii,
 Ca morții ce-și lasă mormântul;
 Iei roibii cu umblet ca vântul,
 Răsar de tutindenii, de pare
 Că-i varsă pământul.

Năvalnic s'apropie pașii,
 Și 'n goana lor cântă arcașii,
 Și-așa de sălbatic li-e cântul —
 Din piele de urs au vestmântul.
 Și 'n bărbile lor încâlcite
 Se 'mpedecă vântul.

Și Gelu le judecă toate:
 Se 'nalță proptindu-se 'n coate
 Și-a calului glesn'o cuprinde,
 Cu grabă el arcul și-l prinde,
 Și 'nvârte săgeata și-o scoate
 Din rană, și-o 'ntinde:

Cântece vitejești.

Pe sub foaie arinească
 Veni carte 'mpărătească
 La birău să o cetească;
 O ceti cât o ceti
 Și pe masă o trânti. —
 Când iera la miez de noapte,
 Duceau feciorii pe moarte,
 Nici nu fuse ziuă bine
 Când mă duse și pe mine.
 Când de-acasă am plecat
 Ziua bună mi-am luat
 Dela foaia cea de fag
 Dela tatăl meu cel drag,
 Dela firul cel de iarbă,
 Dela maica mea cea dragă,
 Dela grădina cu brazi,
 Dela iubiții mei frați,
 Dela grădina cu flori,
 Dela scumpele surori,
 Dela fir de busuioc,
 Și-am plecat cu toți în foc, —
 Plânge-mă maică cu dor
 Că ți-am fost de ajutor,
 Ți-am scos plugul din ogor
 De-am arat un rotogol,
 Sămânai tot busuioc
 Și-a ieșit jale și foc,
 Și un fir de măiereană
 Și-am plecat la Neamț cătană.
 In loc de pieptar tivit

Mi-o dat căpeneag bumbit,
 Și 'n loc de straiță cu pită
 Pușcă mândră oțălită,
 Iar pentru șerpar cu bumbi
 „Pătrântașu“ plin cu plumbi.

*

Rus, Rus, Rus,
 Labă de urs,
 Multe rele-ai mai adus,
 Și tot nu îți e de-ajuns;
 Ajungă-te și te bată
 Jalea și durerea toată,
 Plânsul miilor de prunci
 Și te-aș vedea pus în furci,
 Bată-te și supărarea
 Celor ce irământă calea
 Cu povara grea în spate
 Și cu jalea de departe.

Și eu mult te-am blăstemat
 Când copiii mi-am lăsat
 Și-am pornit cu noaptea 'n cap,
 I-am lăsat pe toți plângând
 Și-am plecat pe drum oftând.

Din Sârbia.

Foaie verde foaie creață,
 Intr'o zi de dimineață,
 Pe o negură și ceață,
 Intr'un munte înalt tare,
 S'a 'nceput o luptă mare.

Veneau șrapnele pe noi
 Ca și picurii de ploi.
 Că vedeau Sârbii, săracii,
 Că noi ne luptăm ca dracii
 Și 'mproașcă tunul lor foc,
 Doar ne vom opri pe loc.
 Dar maiorul curajos
 Nu se punea 'n „decung“ jos,
 Ci prin gloanțe se plimba
 Și din gură cuvânta:
 „Dați ficiori și 'naintați
 Și pe Sârbi să-i aruncați!“

Feciorii când azeau,
 Pe Sârbi că se repezeau
 Și din șanțuri îi scoteau.
 Și fugeau Sârbii napoi,
 Strigând mereu : „Boje moi!“

Când i-am văzut împrăștiați,
 Ca și snopii deslegați,
 Li-am luat vr'o două sate,
 Niște care încărcate
 Și provizii cu bucate.

De pe coastele Muntenegrului.

Pământule păcătos,
 Cât ai fost tu de setos!
 Că doi ani a tot plouat
 Și tu tot nu te-ai săturat,
 Până când se adunară
 Toți voinicii de prin țară,

Și-acum toată lumea plânge,
 Că tu te adăpi — cu sânge!
 Plâng copiii cei micuți,
 C'au rămas golași, desculți.
 Vine iarna cu zăpadă.
 Ei plâng după bunul tată.
 Plâng nevestele cu dor,
 După dragi bărbații lor,
 C'au plecat, le-au părăsit,
 Și nici carte n'au primit,
 La copii să o cetească,
 Dorul să li-'l potolească.

Munților pustii de piatră,
 N'ați avut izvor cu apă?
 N'ați avut păduri cu brad?
 Acum v'a încunjurat
 Bunul nostru Împărat
 Cu voinici bravi din Bănat.
 N'ați putut ședeă pustii,
 Eu să fiu cu-ai mei copii?!
 Pare'că și voi ați strigat
 Eu să vin și să mă bat
 Cu Muntenegru 'ncruntat.

Frunză verde de alună,
 A venit ca o furtună
 Intr'o zi mândră și bună,
 Porunca împărătească,
 De-acasă toți să pornească.
 O zi și-o noapte-am mai stat
 Pân' merinde mi-am luat.
 Când ca mâne am plecat,

Două lacrimi am vărsat.
 Nu pentru dușmani am plâns,
 Că-s Român și nu-s fricos
 Nici de Sârbul mânios,
 Nici de Rusul cel bărbos,
 Dar am plâns cu foc și dor
 Că vedeam un mic ciopor:
 Cinci copii cu mama lor
 După mine cum veneau
 Și vai, Doamne cum plângeau,
 Că plec cale 'ndepărtată
 Și ei rămân fără tată;
 Și sunt sărăcuți și mulți
 Și-or umbla prin nea desculți.
 Și tu dragă-'mi cărticea,
 Când în Ohaba-i intra,
 Să întrebi de casa mea.
 Acasă când vei sosi
 Tu să chemi pe-ai mei copii,
 Să le spui că ai venit
 Dela tata lor iubit,
 Care e tare departe,
 De dorul lor nu mai poate... I.D.

De peste Drina.

Soare mândru și rotund,
 De-ai apune mai curund,
 Că eu tare m'am urît,
 De suit și coborît.
 Tot suind din vale'n deal,
 Repede, cătră dușman,
 Coborînd din deal în vale,

Tot cu mâna pe pistoale,
Doar ni-o ieși Sârbu 'n cale.
Dară Sârbu stă'n „decung“
Și de-acolo svârle plumb.

Când a fost compania 'n apă,
De-o voit Drina s'o treacă,
Sârbii au pușcat pe noi,
Gândind că suntem vr'o doi.
Ne cădeau gloanțele 'n față
Ca și picurii de ghiată.
Noi în apă până 'n brâu,
Sârbii pușcau toți în râu
Și cădeau plumbii grămadă,
Ca grăunțele 'n ogradă.

Dacă Drina am trecut,
Intr'un șanț cu toți ne-am strâns,
Maioru ni-a dat poruncă:
„Forvert“ în dreapta și 'n stânga,
Spre vrășmașu cel cumplit
Care sta 'n coperitură
Și pușca fără măsură.
Noi făcând cu toții „Șturm“,
Crâncen, dureros sbierând,
Piept la piept ne-am strâns cu ei
Și-am luptat ca niște zmei,
Până când i-am alungat
Și „decungurile“-am ocupat.

Trei frați.

In cursul anilor trecuți
Trei frați au fost pe rând recruți,
Toți la acelaș regiment
Și-au dus-o până la sergent.

Când a venit porunca 'n sat,
Porunca mare de împărat,
Și-au strâns copiii mititei
In brațe, și-au plecat și ei.

Toți trei pe după cap s'au prins
Și au pornit pe drum întins.
Năcaz și jale 'n urma lor,
In piept ardea al luptei dor.

„Măi frați“, grăiește cel bătrân,
Cu ochi căprui la față span,
„De m'o lua cumva urgia
„Grijiți copiii și soția!“

„De-o fi să n'am nici eu noroc“,
Vorbește blând cel de mijloc,
„Și-o fi să mă ajungă-o schijă,
Las Domnului pe-ai mei în grijă“.

Iar cel mai mic, cu ochi ca mura:
„De-o fi ca să mă dau de-a dura,
„Să nu-mi mai văd nici când iar sattu,
„Să scrieți carte la 'mpăratu.
„Să știe și măritul sfat
„Că am murit cum am jurat“.

De mult căzură 'n foc toți trei.
Dar cine 'ntreabă azi de ei?

Vitejii noștri morți pentru tron și patrie. (Dela stânga spre dreapta, șirul de sus) 1. I. Ciuleiu; 2; D. Nistor; 3. V. Micula; 4. Dr. Șt. Chiriloviciu; 5. Dr. I. Marcu; 6. Dr. A.Sădean; 7. I. E. Aron; 8. V. Băleanu; 9. O. Opriș; 10. Dr. A. Bogdan; 11. Anchidin Șoldea; 12 I. Goșea; 13. P. de Mocsonyi. 14. I. Lszăroi; 15. I. Petra; 16. Horațiu C. Deac; 17. D-șra Florica Manta soră de caritate; 18. C. Belei; 19. Niculae Pârvu; 20 Dr. Fabiu Bontescu.

Versul tunarului de cetate.

Fcaie verde trei granate,
 Noi tunari de cetate,
 Când începem a ne bate,
 Dușmanul nu mai străbate.
 Că noi pușcăm cu granate
 Din oțele ferocate.
 Și unde granatul pică,
 Piatra 'n munte o despică,
 Iar când pușcăm cu șrapnele,
 Pământul sună a jele.
 Că șrapnelul unde cade,
 Pământul și piatra arde.
 Noi luptăm ziua și noaptea,
 Tot alătura cu moartea.
 Ne luptăm adevărat,
 Pentru neam, pentru 'mpărat.
 Răbdăm lupte sângeroase
 Pentru neamul nost de-acasă
 Și pentru ai noști copii,
 Ce-au rămas de noi pustii.

Când de-acasă am plecat,
 Soția mi-a cuvântat:
 „Mă lași soțul meu iubit,
 Că grea poruncă-ai primit,
 Copiii ți-i părăsești,
 De mine te despărțești.
 N'auzi copii,? — se vaietă,
 Că rămân fără de tată
 Și fără pâne pe masă.
 Nu-i cine să-i miluiască“.

— „Iubiți părinți și soție,
 Dumnezeu e sus, vă ție,“ —
 Eu atunci le-am cuvântat
 Și mâna cu ei am dat.
 „Nu mai plângeți, nici oftați
 Ci la Domnul vă rugați,
 Pe dușman să-'l dobândim,
 Țara să li-o împărțim“.

Foaie verde leoșteană,
 Ilie Nemeș mă chiamă
 Eu sunt fecior de țăran
 Din comuna Panta-Cian;
 Foaie verde a frunzii,
 Și mai sunt doi canoniri,
 Frunză verde leoșteană,
 Vasiliu Poruți îl cheamă,
 Frunză verde de goron
 Strian Vișchi din Aiton.

La bătae.

S'au umplut câmpiile,
 De oșteni cu miile
 Și ploauă șrapnelele
 De umple vâlcele
 Și sboară granatele...
 Bătă-le păcatele!

Pier oșteni cu miile,
 De umple câmpiile
 Și vin supărările,
 Pe toate cărările
 Și bat jalnic morțile,
 Pe la toate porțile...

Din Galiția.

Frunză verde ruptă'n zece,
Galiție țară rece,
Multe-ai avut a petrece.
Au trecut un an de zile
Și nu știm ce-o fi cu tire,
Că tunurile tot sună
Și nu știm ce-o fi la urmă.
Că nici Rușii nu cutează
Să se bage în foc să-i arză.
Că noi zău ne știm lupta
Ca să ni-apărăm țara.
Suntem Români de pe munți,
Nu ne dăm oricum înfrânți.
Și nepoți de-ai lui Traian,
Nu ne temem de dușman.
Frunzulița de lângă tău,
Mult îmi spunea tatăl meu
Că 'n război e foarte greu.
Imi spunea că-i greu cătană,
Dar eu nu-'l băgam în samă.
Din patruzăci-și-opt spunea,
C'a fost în Galiția,
O iarnă 'ntreagă a trăit,
Multe rele-a pătimit;
Au mâncat pită de orz
Și și de-aia rar a fost...

Foaie verde de săcară,
 Rău a fost și-atunci în țară,
 Dar ca acuma niciodată,
 Să se bată lumea toată.
 Doamne nu lăsa să piară
 Poporul nost tot din țară,
 Că la Tin' nădăjduim,
 Nu ne lăsa să perim!

Tunurile.

Sdrobindu-ne bunurile
 Răsbubue tunurile
 Și urlându-i cântările,
 Umplu depărtările.

Iar vătavul horelor,
 Podoaba feciorilor,
 Părăsindu-și turmele,
 Le calcă azi urmele

Și-și poartă poverile
 Și-și poartă durerile,
 La voile sortilor
 Prin țările morților.

La arme!

Veniți, viteji apărători ai țării!
 Veniți, că sfânta zi a răsărit!
 E ziua mare a reînvierii
 Drapelului de gloanțe zdrențuit!
 Veniți din toate unghiurile zării
 Să cucerim ce-avem de cucerit!

La arme cei de-un sânge și de-o lege!
 La arme pentru Neam și pentru Rege!
 Când patria ne chiamă sub drapel,
 Datori sunt toți copiii ei s'alerge,
 Să-l apere, să moară pentru el!

Ce credeți voi, noroade nesătule,
 Că nu ne poartă grijă Cel-de-sus?
 N'am înfruntat noi năvăliri destule
 Din Miază-noapte, Răsărit și-Apus!
 Adună-Ți, Rege, oștile și du-le
 La biruință-așa cum le-ai mai dus!

La arme cei de-un sânge și de-o lege!
 La arme pentru Neam și pentru Rege!
 Când patria ne chiamă sub drapel,
 Datori sunt toți copiii ei s'alerge,
 Să-l apere să moară pentru el!

Cu-al nostru sânge-am scris al nostru nume
 În cartea gloriosului trecut:
 Și mulți dușmani ar vrea să ne sugruma—
 Dar până când mai stau Carpații scut,
 Acelce ne va șterge de pe lume,
 Să știe toți, că încă nu-i născut!

La arme cei de-un sânge și de-o lege !
 La arme pentru Neam și pentru Rege !
 Când patria ne chiamă sub drapel,
 Datori sunt toți copiii ei s'alerge,
 Să-l apere, să moară pentru el !

Să știe toți că un popor nu moare
 Când veacuri a luptat neconținut, —
 Și-i scris în cartea celor viitoare
 Că va să vină ceasul preamărit
 Când mândru străluci-va 'ntre popoare
 Ca soarele, aici, în Răsărit:

La arme cei de-un sânge și de-o lege !
 La arme pentru Neam și pentru Rege !

Când patria ne chiamă sub drapel,
 Datori sunt toți copiii ei s'alerge,

Să apere, să moară pentru el ! St. O. Ioșif.

Viteazul căzut.

Tremură frunza de fag,
 Ce 'nverzia pe al tău steag,
 Și să sbuciumă în vânt,
 Ca și dorul meu înfrânt...!
 Vai bădiță cum glumiai,
 Roibul când încălecai,
 Și 'ntre pinteni îl strângeai,
 Și pe coamă 'l neteziai,
 Floricică din răvar
 Păhărel atât de-amar
 De l-am bea numai mai rar...!

Viorele de pe coaste
Trece 'n sus o mândră oaste,
Trece agrii peste vii,
Părăsindu-le pustii.
Printre dealuri străbăteam,
Și pe badea îl vedeam,
Stringând roibul în zăbrele;
Curgeți albe răclămele...
Vin dușmanii până 'n nori,
Cu a morții reci fiori,
Și 'npresoară o cetate,
Cu biserici argintate,
Cu grădini înbalsamate,
Lăcomiei lor lăsate,
Cu palate 'n străluciri,
Nici visând a lor pieriri...
Roibule să te ții tare
Ca și sufletu-mi de mare
Roibule să mă 'nvârtești
Ca pe craiul din povești,
Să tăiem tot spice pline,
Și tot suflete haine.
Inainte după mine...!
Cad dușmanii încremeniți,
Până-s tot tului snopiți,
Dorm dușmanii în zăpadă,
Corbilor de-acuma pradă!

Roibule te întorci în sat,
 Cu capu 'n pământ plecat,
 Singurel și întristat
 Pe stăpân und' l'ai lăsat...?
 Roibule tu porți pe spate.
 Pete roșii întunecate,
 Și în coama ta legat,
 Inelul ce eu i-am dat...!?

De pe-un deal înțelenit,
 Iasă seara 'n asfințit,
 O văpaie sângeroasă,
 Din a viteazului oase,
 Să însufle și în noi,
 Tot suflete de eroi,
 Și din morți dă povața
 Cui să ne jertfim vieța...!

Militare.

Nu fi bade supărat, Până la caru de foc,
 Că ți stă bine înbrăcat Nevăstuțale cu jele,
 In hainele cătânești, Te privesc după perdele
 De tot bine strălucești, Num' așa vom cătăni
 Cu fetele de mijloc, Pare că am tot glumi,
 Num'a așa ne-om război.
 Până când vom birui.
 Până pe jos vom durmi...!

Ivangorod.

Vitejilor români din regimentul Nr. 50 din Ardeal.

Sus pe coaste, de pe deal
Plumbi de tunuri sboară:
Regimentul din Ardeal
Cu ruși se măsoară,

În văzduh plumbi plesnesc,
Cad mărunți în glie:
Șueră glonțul rusesc,
Rupe carne vie.

Rusul stă împresurat,
E potop pe vale,
Cerule s'a înourat,
De atâta jale.

Ardeleni „mocăniți“
Nebăgați în seamă,
Sar ca leii învrăjbiți,
Cu piept de aramă!

Iar „bălaurul“ rusesc
Geme 'n disperare,
Regimentul românesc
De el frică n'are.

Românașii fac pojar,
N'or fi de ocară;

Ei nū luptă înzădar,
Luptă pentru țară.

Dau năvală peste șanțuri
Ca ieșiți din fire,
Strică sârma, sfarmă lanțuri,
Lumea să se mire.

Și potopul cel rusesc,
Miile de gloate,
La atacul românesc
A răzbi nu poate.

Și când soarele fu sus,
Cerul fără nori,
Forța rusă s'a distrus,
Ei învingători.

Voi flăcăi, viteji, eroi,
Bravi voinici din fire,
Plângând v'admirăm și noi
Lumea să v'admire.

Voi martiri periți în lume
— Aibă jertfa rod!
Ați lăsat neamului nūme
La Ivangorod.

In Carpați.

Colo sus în munți Carpați,
 Printre fagi și printre brazi,
 Unde neaua-i de doi coți,
 S'au astrâns voinicii toți.
 Toți Români cu arme bune,
 Să le meargă vestea 'n lume.
 Toți Români din viță veche,
 Cari în lume n'au păreche.
 Și s'au luat la bătaie.
 Cu Rușii lui Nicolae.
 Călăreți numiți cazaci,
 Care ți-se par că-s draci,
 C'atâta răchie beu,
 Câtă apă-i într'un tău;
 Și beu „vutchi“ și beu rum
 Și coniac și vin de-al bun.
 Și-apoi s'ascund lângă drum
 Și când treci, ei te răpun.

La marginea țării mele
 Stau feciorii ca mărgele,
 Cu tunurile înșirați
 Și cu pușche înarmați;
 Stau la pândă pitulați,
 Prin șanțuri și tufi de spini,
 Inghetând cu pușca 'n mâni,
 Fără prânz și fără cină,
 Pândind pe Muscal să vină.

In Galiția pe-un deal
 Il văzurăm pe Muscal.

Il întreb de sănătate
 Și-i arăt pușca cât bate
 Și-i trimit gloanțe din ea,
 Ca să prindă câte-o vrea,
 Iar din când în când și tunul
 Ii trimite câte unul...

Frunză verde lemn domnesc,
 Stau în loc și mă gândesc,
 Cum să fac să nimeresc,
 În lagărul muscălesc.

Halei! cojoc muscălesc,
 Cum o să te 'ngăuresc,
 Cu gloanțele de oțel,
 Te-oiu zdrobi ca pe-un mișel
 Și-oiu striga cât oiū putea,
 Să s'audă 'n Rusia:

„Măi cazace cu cojoc,
 Lasă-te, că n'ai noroc
 Cu Românii la bătaie,
 Ci să-i spui lui Nicolae,
 Țarului cel muscălesc,
 Că Românii-'l prăpădesc...”

Frunză verde de costreni.
 Avram Popa din Broșteni
 Am scris astă poezie
 Și-o trimit din bătaie,
 Dela Lupkow dintre munți,
 Unde-am răpus Muscali mulți.

Măi țarule Nicolae...

Măi țarule Nicolae,
 Cin' te-a pus să faci bătaie?
 Nu gândești la Dumnezeu
 Că te-o bate și mai rău?
 Cu bătaia Lui cea dreaptă
 Țara 'n pulbăr să ți-o facă?
 Dea Dumnezeu un vânt mare,
 Să ți-o prăvălească 'n mare!
 Frunză verde lemn uscat,
 Dulce țară am lăsat;
 In amar și 'n suspinare
 Treceam cu pușca'n spinare
 Prin câmpii, lunci cu verdeață,
 Cu tot felul de frumseață,
 Căci vremea e frumoșică
 Și pădurea e 'nverzită,
 Câmpul plin cu floricele,
 Bate vântul printre ele,

La dușman când am ajuns,
 In „șilboc“ pe loc ne-au pus,
 Să păzim această țară
 De dușman și de ocară.
 Dragi tovarăși, mult iubiți,
 Stați pe loc și vă gândiți:
 Ce mâne o să pățiți?

Căci mâne de dimineață
 Cu dușmanu-o să dați față
 Și 'n loc să vă dea zi bună,
 Cu spada stă să vă 'mpungă
 Dragi, iubiți soldați ai mei,
 Nici să nu pândiți la ei!
 Ochii la ceri ridicați,
 Pușca 'n umăr aruncați,
 La ai voștri vă gândiți
 Și pe Ruși să-i nimiciți
 Și la ei să alergați!
 De arme să-i despoiați!
 Să scăpăm a noastră țară
 De astă spureată fiară,
 Că-s mai răi decât păgânii,
 Mânca-li-ar inima câinii!

Doamne ține...

Doamne ține și protege
 Pe al nost' rege mult iubit
 Ca umbrit de sfânta lege,
 Să ne reagă fericit!
 Strămoșasca lui cunună
 De dușmani s'o apărăm,
 Și cu tronul-i de împreună,
 Soartea țării s'o 'nălțăm!

Pentru drept și datorință
 S'avem simț bun și curat,

Și cerând o trebuință,
 A ne bate pentru stat,
 Să pășim cu energie,
 Oferind sânge și stări,
 Pentru-a noastră 'mpărăție,
 Pentru-a patriei ușurări!

Cetățeanul blând să-și stringă
 Din silință-al său venit;
 Arta și știința învingă
 Apărare de spirit;
 Verse ceriul dar spre țară,
 Și cu daruri și măririi,
 Ca ș'un soare 'n primăvară
 Viei țării fericiri!

Toți să fim într'o simțire
 Toți la un scop alergând,
 Dulcea patrii fericire
 De 'mpreună înaintând!
 Toți din inimă frățească,
 Să dorim neîncetat,
 Țara noastră să 'nflorească
 Sub Augustul împărat!

